

עדות

סימן לו

משמיעות

דמעכ"ת אי שומע כעונה אסירא צד"ת, אי לאו דצרי
הציה"ל, להנ"ל היה מקום לומר דשרי משום דלמעשה אין
כאן דיבור, ומהציה"ל חזין דלא ס"ל האי טעמא.

אמנם אפשר דאסירא כהא דמצואר צו"ע בצרכות המורה
דאף לכתוב אסור משום שמא יוצאו צפיו כי כן
הוא הרגילות, והכ"נ י"ל דכנגד הערוה דהדיבור כנגדה
הוא אסור דאורייתא חיישין להא. ומהאחרונים שדנו
שכחציה"ל צמקס דאסור להפסיק כצורה"ת, חזין
דס"ל דאף צהפסק דאסור מדרבנן גרידא חיישין שיצוא
לידי דיבור, וא"כ גם כשאינו אלא ערוה מדרבנן איכא האי
חששא. ולא מסתבר למימר דכיון שהוציא הדיבור מפיו שלא

צכוונה לא חשיב לאיסורא, ומה דכתב צמשנ"צ סי' מ"ז
סק"ד אצל סופר המעתיק וכו', אינו אלא לגבי צרכות
המורה, ואכתי לדינא ז"ע, וצפרט דצדרך כלל צכחציה אינו
רואה את הערוה, ויתכן שהאיסור אפילו צעצית עינים
הוא רק כשיכול לדבר צד"ת צלא צצית עינים, אצל אס
כן הוא צורתו אינו צכלל האיסור, דאף אס הוא ידבר צד"ת
צאמצע גם צדרך כלל פניו יהיו למטה ולא יראה, אמנם
אין מסתבר כן.

הדוש"ת כל הימים
מרדכי גרוס

סימן לו

אמירת ד"ת בשלבו גלוי

בס"ד.

כבוד מע"ב וכו'.

מכתב מעכ"ה הגיעני והנני להוסיף בזה.

הבה יל"ע צדין ד"ת כשצבו ערום, דצצרכות גרידא קי"ל
דמדינא מותר ורק צצמו"ע אסירא צצעיין כעומד
לפני המלך, ורציתי צצו"ת דבר יהושע ח"צ סי' צ' שדן
צזה וצתחלה כתב דדמיא להמצואר צמג"א סי' ל"ח והוצא
צמשנ"צ שס סק"ה דאין להניח תפילין צכה"ג, והוא משום
צצעיין שיהיה צאימה ויראה כמצואר צגמ' צצכות כ"צ
דמה"ט מי שטעון צצילת עזרא היתה תקנה שלא ילמד.

ע"ע לכתחלה כמצואר צציה"ל סי' ז"צ דאף צצרכות
לכתחלה מחמירין, ואדרבה נכלל צמאי דדרשה הגמ' 'אשה
יראת ה' היא תתהלל' זה דורו וכו', מוכח דמעשיהם היו
לחומרא משום יראת השם אשר צקרצם, וגם אפשר לומר
דהיה טלית מחמת הקור שהיה צמקום שנתאספו ללימודם.
ומסקנת הספר הנ"ל ג"כ דמדינא הוא מותר, והוכיח מגמ'
מגילה פ"ד דאיחא פוחח פורס על שמע ומתרגם, ופוחח
הוא שצגדו קרוע וצורעומיו מגולים וצתפיו מגולים וצמצואר
צצמצ"ס הלי תפלה פ"ח הי"צ וכו"כ צמשנ"צ סי' נ"ג
סק"ק ל"ט, וסיים דמשום מדת חסידות יש להחמיר, ומ"מ
הניח צצ"ע.

ודבר זה נ"מ צצפת הים כשהוא צלא חלוק אס מותר
לדבר ד"ת, ואפשר דכיון שהוא מקום שמהלכין כך
לצורך צצירות קילא טפי, וז"ע לדינא. אגב צאור לציון
(להצרכ"צ אצא שאלו וז"ל) ח"צ פרק מ"ה או' ט"ו כתב
דכיון דקי"ל דעצבות יש צהם משום ערוה, כמצואר צצ"י
סי' ר"ו א"ר סי' ע"ד סק"ה וס"א, יש ליזהר צחוף הים
שים הלוצשים צגד יס צר ואסור לצרך כנגדם, וה"ה דצצצרי
מורה יש ליזהר צזה, ומסתבר דכיון דשכיח יש לו חובה
לצבר דבר זה אס נמצא כנגדו.

מרדכי גרוס

ולכאורה יש לחלק דלימוד מורה אין זה אימה ויראה
חינוכית, אלא שלבו ומוחו יהיו צאימה ויראה,
ומי שנצרך לטצילה דאית ציה קלות הדעת מיחסר צאימה
ויראה [ועי' כיו"צ חו"מ סי' ח' ס"צ], משא"כ תפילין צעיין
שצחינוני יהיה כדת דהוי קדושת המצוה עליו.

עוד הוכיח שס, מהא דצגמ' סנהדרין דף כ' ע"א איתא
דצדורו של ר"י צ"ר אלעאי ששה מתכסין צטלית אחת
ועוסקין צמורה, והא ודאי שגם כשלא עסקו צמורה לא היו
ח"ו צגילי ערוה, ומוכח דהמכוון שס הוא גילוי לצו, ולמורה
כיסוהו. ואינו מוכח, די"ל דמדינא לא נצרכא והס החמירו